

Eu te condamn la dragoste eternă - Decalogul iubirii

Bogdan Boitan

Eu te condamn la dragoste eternă

Secundele pândesc printre ruine,
Și mă momesc cu-n ciot de Zoroastru,
Tăcerile mă țipă din vitrine,
Dar eu rămân sub cerul meu albastru.

Vin constelații noi sub altă lege,
Nu le cunosc, nu vreau să fiu sub ele,
Și cine-ar mai putea să mă dezlege,
De dragostea ce-mi sângerează sub piele?

Mă arde zloata asta-n bici de gheață,
Prea mult puțin prin colbul ăsta greu,
Eu te respir cu setea mea de viață,
Știu că mă simți precum te simt și eu.

Te-aud cum strigi prin gânduri clandestine,
Cât poți să stai de mine-așa departe?
Mai simți cum trec cu razele prin tine,
Când te-nviam din orișicare moarte?

Te-am instigat la viață și la soare,
La prins de fluturi, visuri și lumină,
Ce și-ar dori mai mult o muritoare,
Decât să guste raiul din grădină?

Te văd, te-aud, te simt în orice stare,
Iubirea mea e mai presus de fire,
Eu n-am plecat, căci sunt în orice floare,
Și-n orice zbor și zumzet de albine.

Din ochii tăi aprinși din miez de soare,
Cu ce văpăi din suflet mă răpui?
Te camuflezi sub haina-ți muritoare,
Nevrând să vinzi din taină, nimănui.

Poemele ți le-am înfipt în carne,
Îmi porți miros de viață și de crin,
M-auzi în ploaia care stă să toarne,
Cu tunete pe trupu-ți sibilin?

De vrei să mă ucizi, eu nu mă apăr,
Iubirea ta mă geme, astăzi, nud,
Pe coapsa ta scânteiele-mi sunt țandări,
Respiră-mă mai mult, să te aud!

Tăcerea mea o simți bătând în tâmples,
Căci ți-a pătruns în fiecare genă,
Tot cordul tău de mine să se umple,
Eu te condamn la dragoste eternă!

@BFB